

1



Odrazím jeho útok a odskočím. Naznačí úder do brucha, no presunie váhu z jednej nohy na druhú. Podľa očakávaní vykopne. Zablokujem výkop palicou, otočím sa a zhodím ho.

„Au,“ ozve sa spoza nás Adaline. Sedí na bežeckom páse a prvý raz po dlhom čase zdvihne pohľad od telefónu. „To muselo bolieť. Oci, žiješ?“

Výraz Alfreda Zivaka skreslí nespokojnosť, skoro dravosť. Zablýska sa mu v očiach, zatiaľ čo okolo neho krúžim, pripravená na útok. Keby som chcela, mohla by som ho zraniť. Dalo by sa to pripísať nepozornosti.

Vyskočí svižnejšie, ako čakám, a len tak-tak uhnem. Pokračujeme v súboji, v tomto peknom predstavení, pretože keby sme bojovali na život a na smrť, vyzeralo by to brutálnejšie.

Alfredove útoky ma prekvapia, ukáže sa, že si doteraz overoval moje schopnosti, navodil pre mňa dojem, že vyhrávam, zatiaľ čo v skutočnosti analyzoval, ako sa pohybujem, aby vedel udrieť smrteľnou silou. Už sa nedá vyvieť z rovnováhy, a preto sa čoskoro ocitnem na žinenke. Dopad mi vyrazí dych, palica mi vyletí z ruky.

Popri hučaní počujem vlastné sípavé nádychy, Adino mrmlanie a Logana. Do toho sa mieša Brooksov vzdialený hlas.

Vnímam bolesť, pálenie, ťahám do seba vzduch, z čoho ma pichá v pľúcach a na hrud' mi tlačí balvan.

„Broskyňka,“ skloní sa nado mňa Logan, z hnedozeelených očí mu sršia obavy a tvár sa mu leskne od potu, „si v poriadku?“

Nadýchnem sa a vydýchnem. Potlačím nutkanie odstrčiť ho. Hladká ma po líci, akoby predpokladal, že mi tým pomôže.

„To som nechcel.“ Alfred nado mnou stojí z druhej strany. Postoj má pevný, pery stisnuté a sánku zaťatú. Nechala som ho spacificovať ma. To, aká som neschopná, zahliadli jeho deti, ale najhoršie je, že mi ponúkol ukážku, ako by dopadol reálny súboj. Ten súboj som nemohla vyhrať. Rozhodne nie týmto spôsobom.

Musím použiť iné zbrane, tie zbrane, ktoré mi do arzenálu pridala Ida.

Preto vydržím pálenie v hrudi, až kým sa mi neustáli dych. Preto dovolím Loganovi, aby ma k sebe privinul a pobozkal ma na hlavu. Preto sa vrelo usmejem na Alfreda. Nepriateľ by nemal zahliadnuť slzy bezmocnosti. „Nabudúce si dáme odvetu,“ sľúbim mu s predstieraným nadšením a trochu sa mi pritom zadrháva hlas. Tak je to správne. Nech vidí, že ma dostal, a zároveň aj to, že sa teším na nové výzvy.

„Ani náhodou.“ Logan si ma pritlačí na hrud'. V nose ma poštekli jeho kolínska.

„Si dobrá, Violet. Kto ťa učil?“ Alfred si poutiera do trička vlhké čelo a vezme si od Adaline fľašu. Nebol to dobrý nápad, nemala som ho požiadať o boj, keď nás prišiel skontrolovať do pivničnej posilňovne v ich sídle.

„Tetin bodygard. Chodila som aj na súkromné hodiny popri samoštúdiu.“

„Prečo?“ udiví sa Logan. „Prečo by to niekto podstupoval?“

„Ja som rada, že to podstúpila. Nebyť Violet, je po Brooksovi,“ vloží sa do toho Ada.

„Nebyť trafenej, žili by sme ďalej bez toho, aby nám chcel niekto vystreliť mozgy.“

„Logan,“ Alfred si pomasíruje koreň nosa, „s našimi host'ami sa rozprávaj slušne.“

Joy, ktorá doposiaľ mlčala a v tranze hypnotizovala stenu, sediac na stacionárnom bicykli, naňho zagáni.

„Prepáč, otec,“ povie kajúčne Logan a zdvihne sa zo žienky. Potom ukáže Joy prostredník. „Prepáč aj ty, mentálne zaostalý trň v zadku.“

Ďobnem ho prstom do boku. „Nejako si si rozšíril slovnú zásobu.“

„Ešte by mal zapracovať na jej vhodnejšom používaní.“ Alfred sa pozrie na hodinky. Div, že sa pre ne neprevrátil v súboji, také sú obrovské. „Čaká ma firemný telefonát, musím ísť.“ Odloží palicu na stojan. „Nepozabíjajte sa tu, decká.“

Joy zrýchli bicyklovanie a do tváre jej vstúpi červeň. Utrie si uterákom pot z čela. Normálne by Logana obdarovala neslušnými komentármi, lenže od útoku v knižnici je utiahnutá do seba. Nepodobá sa to na ňu, takže viem, že udalosti ju hlboko zasiahli. Snažila som sa s ňou rozprávať, ale našu tichú domácnosť posunula na novú úroveň. Po tom, ako som k nej naposledy vošla bez vyzvania, sa zamkýna.

Ada sa uškrnie na Logana. „Vyhrala som stávkou, otec ju zložil ako hnilú hrušku.“

Očervenením a Logan zabručí: „Teraz nie, broskynka je doriadená.“

Zdvihnem svoju palicu a odkašlem si, aby som v hlase potlačila poníženie. Vyhýbam sa zrakom Brooksovi, ktorý sedí na gauči na opačnej strane miestnosti. „Som v pohode. A nevolaj ma broskynka. Neznášam to.“

Pošle mi vzdušný bozk. „Zbožňuješ to.“

„Mne sa zdá tiež v pohode,“ vloží sa do toho Brooks. Predsa len sa naňho pozriem. Zlovestne sa usmeje na Logana a vytiahne si z vrecka teplákov telefón. „Nech to máš rýchlo za sebou, tvoji sledovatelia čakajú.“

Logan zatne päste. „Ak ma označíš, rozpáram ti brucho aj na druhej strane, chumaj.“ Udriem ho palicou po stehne. Zasyčí a zanadáva. Masíruje si udreté miesto. „To bol vtíp, broskynka.“

Ovládnem túžbu vraziť mu. „Nebud' kretén.“

„Niekto si dnes v noci nevrzneee,“ zatahne potichu Ada a tiež na nás namieri telefón. „Prehral si, makaj, brácho.“

Logan sa postaví oproti mne. „Hlavne to urob rýchlo.“

„*Hlavne rýchlo* je tvoja špecialita, čo?“ posmieva sa mu Ada.

Nevníma ju. Keď nám nad hlavami zabliká neónové osvetlenie, s jeho výrazom sa nakrátko pohrá plachosť. Joy prestane bicyklovať a zlezie. Utiera sa a popritom nás sleduje.

„Kamera beží,“ oznámi Ada netrpezlivo.

Logan si dlho vydýchne. „Jebať na to.“ Zaženie sa pästou. Odkloním útok, zachytím jeho ruku, otočím sa a prehodím si ho cez plece. Žinenka stlmí jeho pád, ale napriek tomu zalapá po dychu a skrúti sa ako červík.

Pustím ho, a keď sa frflajúc posadí, vtisnem mu pusku na obmäkčenie. „Ani to nebolelo.“ Potľapkám ho po hlave.

„Nikdy ma neomrzí pozerat' sa na to.“ Adaline vypne nahrávanie a prekríži si nohy v členkoch. Dnes vymenila športové oblečenie za elegantné nohavice a blúzku s volánikmi – chystá sa na rande so snúbencom Damianom. Krátke svetlé vlasy má vyfúkané a čelo jej križuje precízne upravená vlna.

„Čo keby to skúsila s tebou?“ rozhorčí sa Logan.

„To by nebolo také zábavné a pokrčila by mi handry.“

Pomôžem mu pozbierať sa a Brooks medzitým dodá: „V padaní si sa zlepšil, už si si neudrel ani hlavu. Teda, niežeby ti to predtým uškodilo, keďže v nej nič nemáš.“

„Som zvedavý, ako vytrie dlážku s tebou, chumaj. Ešte po tebe aj prejdem mopom.“

Joy sa oprie o stenu. „Ty vieš, čo je mop?“

Brooks sa zasmee. Je také nezvyčajné počuť jeho zvonivý smiech, že mi k nemu zájde pohľad. Prestane sa smiať v momente, ako postrehne, že ho pozorujem. Žalúdok mi klesne kamsi pod kolená. Odvrátim sa. Tep sa mi zrýchli a nepríjemne mi zapulzuje v spánkoch.

„Radšej sa vráťme k tréningu,“ poviem.

Logan a Joy si naraz vzdychnú. Skúšame rovnaké výpady a blokovanie úderov ako včera, lenže Joy to nejde a Logana rozptyľuje Adalinino zabrdanie. Číta nám komentáre pod videom, ktoré nahrala na internet. Sú plné hryzavých poznámok a nadávok. Keď sa zameriam na Joy, Logan to využije a posadí sa na bežecký pás k sestre, aby mohol komentovať všetko, čo mu píšu fanúšikovia aj hejteri.

Od útoku v knižnici trénujeme sebaobranu každý deň. Logan bol proti, no Joy oplýva neuveriteľným talentom donútiť ho podpichovaním urobiť presný opak toho, čo chce, čiže nakoniec súhlasil. Ada s Brooksom sa na bratovi a Joy chodia dobre baviť. V Adi sa neprebudil dostatočne silný inštinkt prežitia, aby sa naučila brániť, a Brooks má sedem stehov a prísny zákaz robiť čokoľvek iné okrem sedenia a kreslenia do tabletu. Predvčerom som sem prišla skôr a našla ho behať na páse. Chcel ma podplatiť nízkosacharidovým koláčom, nech o tom nepoviem jeho rodičom. Nasralo ma, že ma skúša ovládať jedlom, tak som šla za Nicole.

Joy uskočí od boxovacieho vreca, drží sa za ruku. „Ešte raz tú vec udriem a zlomím si zápästie. Chceš to mať na svedomí?“

Stlačím si spánok. „Nebud’ taká dramatická, nič ti nie je.“
„Máš nebudaj röntgenové oči?“

„Palmer je stále na slobode a stavím sa, že je dost’ vytočený po tom, čo našou vinou umrela polovica jeho gangu, tak sa prestaň s’ťažovať a snaž sa, nech môžem v noci pokojne spať a nebáť sa o teba. Ani Logan toľko nemrncí ako ty.“

„Hej!“ zahriakne ma spomínaný, ale nezdvihne oči od telefónu.

„Nestojím o prednášky od takej klamárinky!“ vykrikuje zrazu Joy. Tým si získa pozornosť všetkých súrodencov. „Radšej sa staraj o svoje sračky, lebo sa onedlho utopíš v bahne toho, čo si komu narozprávala, alebo ešte lepšie, v bahne toho, čo si s kým robila.“ Krátko zazrie na Brooksa aj na Logana a potom si skryje tvár v dlaniach. Fučí ako parná lokomotíva a chveje sa. Niekoľko čiernych prameňov jej vyliezlo z drdola a spadajú jej popri odhalenom krku.

Najprv som bola presvedčená, že jej správanie sa zmenilo pre útok v knižnici, obviňovala sa zaň a nevedela, ako to spracovať. Už tomu neverím. Hnevá sa na mňa.

Nie som si istá, ako reagovať. Stačilo by pár nesprávnych slov a moja misia by vybuchla ako atómová bomba.

Neisto sa pozriem na naše publikum, navonok zostávam pokojná, aj keď sa bojím, že sa Joy neúmyselne, a možno úmyselne, preriekne. „Mrzí ma, ak naše tréningy neprebiehajú podľa tvojich predstáv. Viem, že to nie je jednoduché.“

„Naser si, *sesternička*, naser si!“ Drgne do mňa a vypochoďuje z miestnosti. Nechá tu dokonca aj koženú bundu.

„Možno má krámy,“ podotkne Ada do ticha.

Logan sa na mňa zamračí. „O čom to trepala?“

Brooks ma predbehne v odpovedi: „Bojí sa a ventiluje si to na Violet.“

„Nič si z toho nerob, prejde ju to,“ doloží Adaline.

Prikývnem a s Brooksom si vymeníme krátke pohľady.

Stiahnem si z vlasov gumičku a porozhľadám si vlhké pramene od korienkov. Dnes ma čaká učenie a pravidelný nočný rozhovor s Idou.

Našťastie Alfred mne a Joy pridelil ochranu, ktorá s nami chodí všade, čiže som sa nedostala do Idinho sídla. Teta mi telefonicky objasnila, aká som sprostá za to, že som sa zamotala do potýčky s gangom, ale aspoň som jej nemuse- la čeliť osobne.

Zarazím sa predtým, ako si znovu prejdem rukou cez vlasy. Brooks ma pozoruje a pretáča si medzi prstami table- tové pero. Vyzerá, že má niečo na jazyku.

Logan odloží telefón a vstane z bežiaceho pásu. „Idem k Evanovi, pridáš sa?“

„Musím sa učiť,“ odpoviem sucho.

„Prídem k tebe večer.“

„Musím sa učiť,“ zopakujem. Pred bozkom na rozlúč- ku ma zachráni jeho zvoniaci mobil. Zdvihne a ponáhľa sa preč. Ada, zahľadená na svoj displej, ho nasleduje. Udivuje ma, ako dobre sa orientuje v teréne, aj keď okoliu nevenu- je pozornosť. Trafí do otvorených dverí a na schody bez to- ho, aby zdvihla zrak.

Pivnica sa ponorí do dusného ticha. S Brooksom som nebola osamote dva týždne. Nechodila som ani do kaviar- ne po tom, ako sa minulý týždeň vrátil na univerzitu. Vide- la som ho tam sedieť, no nedokopala som sa vojsť dnu. Na- priek priepasti medzi nami bol ohľaduplný a vždy mi počas tréningov u nich prepašoval do kabelky komiksy. Keď to spravil prvýkrát, nič som mu na to nepovedala, ale odvtedy si nechávam kabelku pri gauči, odkiaľ nás pozoruje. Vzal to ako jasné znamenie, že ma má ďalej zásobovať.

„Ja už –“

„Idem s tebou.“ Vstane. Pobežem, že mu pomôžem, a hneď sa zarazím. Postrehne moju rozporuplnú reakciu.

„Nie som invalid. Behal som na páse a nič sa mi nestalo. Mimochodom, vreľá vďaka, že si to bonzla mame. Nasadila na mňa pestúnku.“

„Gerdu?“ A ja že je to ich nová služobná.

„V noci striehne pred mojimi dverami, či nezdrhnem. Naposledy mi o druhej ráno vtrhla do izby, keď som šiel na záchod.“

Zasmejem sa. „Chcela za teba spláchnuť?“

„Haha.“

Myknem plecami. „Pred mojimi dverami spia bodygardi tvojho otca, takže neviem, čo sa sťažuješ.“

Vystupujeme bok po boku hore schodmi, ale keďže nie sú také široké, občas sa o seba obtrieme. Pomasírujem si zátylok, dávam pozor na jeho výraz a chôdzu, som pripravená zachytiť ho v prípade potreby.

Spraví nepatrnú grimasu. „Neboj sa, neomdliem a nezrútim sa naspäť do pivnice. Dovolili mi vrátiť sa na univerzitu. Keby si lekárka myslela, že to nedám, nepustila by ma.“

„Mohol si ju podplatiť.“

Neveriacky sa odo mňa odkloní. „Vážne? To mi nenapadlo, ale vďaka za tip.“

„Len vravím.“

„Máš skúsenosti s uplácانím lekárov?“

Slabo ho udriem päťou do ramena. „Pri svojej tete som sa priučila všelijakým praktikám.“

„Ja som hlavne rád, že ti po knokaute od otca netreba lekára. Mal dávať väčší pozor.“

„Nepotrebujem, aby so mnou zaobchádzal v rukavičkách,“ odvrknem. Pobavene nadvihne obočie. Rýchlo zahovorím emotívnu reakciu: „Koľko som si o to, vyzvala som ho. Logan mi vravel, že bol vojak, asi som iba chcela zistiť, či naňho stačím.“

„Violet,“ na chodbe na prízemí ma chytí za zápästie,

„nemôžeš sa s ním porovnávať, to hádam vieš.“ Nervózne sa zahľadím na jeho ruku. Z jeho dotyku mi brní koža. „Si úžasná, neubíjaj sa pre takúto hlúposť. Videl som na tebe, ako veľmi ťa to trápilo. Takmer si mu odtrhla hlavu.“

Strasiem jeho ruku. „To nie je pravda.“

„Nahnevalo ťa, že ťa porazil. Myslíš, že nerozoznám tvoj falošný úsmev?“

Srdce sa mi rozbuši ako splašené a myšlienky sa mi chaoticky rozkrúčia v hlave. „Nebol falošný.“

„Bol. Väčšina tvojich úsmevov je falošná, aj keď sa snažíš, aby to nikto nevidel. Ale ja to vidím.“

Opäť si stlačím zátylok. Zo vzácnych obrazov na stenách ma sledujú pozorné oči rímskych bohov a bohýň. Ich pohľady sú znesiteľnejšie ako ten Brooksov.

„Sme priatelia,“ dodá potichu. „Môžeš so mnou hovoriť o všetkom. Neužieraj sa tým.“

„Myslíš tým, že si mojou vinou skoro umrel?“ zradí ma vlastný hlas.

Obrátim sa mu chrbtom a videnie sa mi rozostrie. V posledných dňoch som precitlivená, rozhodí ma hocijaká maličkosť. Rozrevala som sa po každom druhom rozhovore s Idou. Občas ma to chytí uprostred noci, keď sa zobudím na nočnú moru. S Loganom to znášam o čosi lepšie. Aj keď sa mi protiví, utešuje ma vedomie, že nie som sama.

Brooks ma chytí zozadu za tieľko, otočí ma k sebe a zovrie mi boky. Malíčkami mi spočinie na páse odhalenej kože. „Preto sa mi vyhybaš? Nemôžeš si dávať za vinu útok na knižnicu.“

Topím sa v jeho hnedých očiach. V slnečnom svetle prúdiacom z okna v nich vystupujú zlaté fliačiky, ktoré mu lemujú zreničky. Nikdy som nevidela také nádherné oči a fakt, že sa zblízka upierajú na mňa, mi nepomáha vypúšťať z úst lži, ktoré potrebujem na krytie. „Nevyhybam sa ti.“

„Nebola si na histórii ani v skleníku. Neprišla si do kaviarne, čakal som ťa.“

„Bola tam Sam, nechcela som vás rušiť.“

Zavrie oči a vzdychne. „Violet...“

„Budúci týždeň prídem!“ Vezmem jeho ruky do svojich, ako keby ma nepálilo každé jedno miesto, kde sa nám stretnú prsty, a slabo sa usmejem. „Netráp sa pre mňa. Ja zvládnem svojich vnútorných démonov, viac sa bojím o Joyiných. Nevieam, ako jej mám pomôcť.“

„Nepomôžeš niekomu, kto to nechce.“ Pohladí ma po líci. Zrazu stojíme bližšie k sebe a musím zakláňať hlavu. Jemne mi prejde palcom pri kútiku úst. „A toto už nerob.“

Zovriem pery. „Čo?“

„Neusmievaj sa na mňa, ak ten úsmev nie je úprimný.“

Keď sa ozve puknutie, odtiahneme sa od seba. Na konci chodby stojí Adaline a robí bubliny zo žuvačky. Preskочí očami medzi nami. „Niečo by ste mali vidieť.“ Zvrtnie sa a odíde do obývačky.

Nasledujeme ju. Prekvapí ma, že Joy sa krčí na sedačke s nohami zloženými pod bradou. Hypnotizuje veľkú obrazovku.

Čakala som, že sa dávno vyparila. Namiesto toho ostala v jednej miestnosti s Alfredom a Adaline.

S Brooksom zastaneme za gaučom. Na TNS bežia najnovšie správy.

„... *Palmera Sorenteza našli dnes ráno v štvrti Stanton Avenue neďaleko podniku Karmínové nebo. Polícia nám neposkytla bližšie informácie o vyšetrovaní, no podľa našich zdrojov, a ako môžete vidieť z fotografií z miesta činu, ktoré nedávno zaslali do štúdia znepokojení občania, ide pravdepodobne o prestrelku gangov,*“ dokončí moderátorka s kučeravými vlasmi a v hornej časti obrazovky sa zobrazia dve fotografie. Na jednej vidno na zemi iba nohy, pravde-

podobne Palmerovej mŕtvolu, a na druhej je na stene zelený symbol trojuholníka v kruhu.

Joy je biela ako stena. Ani nedýcha. Chcem k nej prejsť, ale obávam sa, ako by reagovala na môj dotyk po hádke v pivnici.

Z gauča sa zdvihne Adaline a posadí sa na opierku k nej. Chytí ju za plece. Jej utišujúce gesto ma tak ohromí, že mi chvíľu trvá, kým sa sústredím na slová v televízore.

„... žijeme v takejto nebezpečnej štvrti. Kedy...“ vycenzurujú tri slová ženy v stredných rokoch, „... ha? Kde sú poliši, keď ich treba? Moje decko sa bojí vyjsť na ulicu. Ako mám vedieť, že nabudúce neprídeme do rany Zafírovému princovi my?“ Odplúje si na zem. „Už nech niekto urobí poriadok s tou hávedou.“ Nasleduje ďalšie píanie a žena rozhodí rukami. Odíde zo záberu.

„Ako ste mali možnosť vidieť, obyvatelia juhovýchodnej štvrte Timbleton City sú znepokojení. Situácia nevyzerá ružovo, pre Timble News, Zayana Witerbloomová.“ Moderátorkinu vážnu tvár nahradí iný moderátor. Rozhovorí sa o vražde vysokoškolačky, ktorú predvčerom našli v záhradkárstve.

Z myšlienok ma vyruší zaštrnganie. Alfred si nalieva whisky pri príručnom stolíku. „Zdá sa, že Zafírový princ za nás vyriešil problematickú situáciu s Palmerom.“

„Zdá sa,“ zamrmlam.

Adaline vyskočí z opierky Joyinej sedačky a oči jej zasvietia. „Znamená to, že mi nebudú chodiť za zadkom John a Pattie?“

„Stiahnem ochranku,“ odvetí Alfred po tom, ako si odpije.

Adaline zvýskne, vyberie si telefón z vrečka a beží preč z obývačky. Začujem ju hovoriť: „Dnes sa ideme rozbiť!“

Joy sa strhne. Vykročím k nej, lenže vtedy vyletí vedľajšou chodbou do haly, držiac sa za ústa.

S Brooksom sa rozbehneme za ňou. Vyjdeme von hlavnými dverami, ktoré nechala dokorán. Vracia do Nicoliných záhonov.

„Poriadne ju to vzalo,“ Brooksovi sa správi slabá vráska medzi obočím, „čakal som, že sa jej uľaví.“

Prikloním sa k nemu. „Bola doňho zamilovaná.“

Prekvapene sa na mňa pozrie. „Do Palmera? Chcel nás zabiť. Bol to zločinec.“

Opätujem mu pohľad. „A veríš tomu, že ak niekoho miluješ, zabránia ti v láske morálne zásady a zdravý rozum?“

Niečo v jeho tvári sa zmení. Takmer akoby v nej mal vpísané utrpenie.

Na jazyku ma svrbí ospravedlnenie, aj keď je to smiešne, nemám sa za čo ospravedlňovať.

„Nie, neverím tomu. Keby som niekoho miloval, zrejme by mi bolo jedno i to, že tá osoba zabila prezidenta. Nie nadarmo sa hovorí, že láska je slepá. Len dúfam, že sa nikdy nedostanem do podobnej situácie ako Joy. Musí to byť strašné.“

„Je to strašné,“ pritakám, ale už ma nepočuje. Zíde k nej, aby jej pomohol vstať. Joy ho siahne na zem a nariekajúc ho objíme.